

SENTÈNCIA 2004-44 DE 8 D'OCTUBRE DE 2004

RESPONSABILITAT PATRIMONIAL Danys produïts en el soterrani d'un immoble com a conseqüència de la defectuosa concepció de les obres de millora d'un col·lector general d'aigües residuals. Existència d'una falta de servei, atès que era coneguda l'existència d'una barreja d'aigües pluvials i residuals.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 18 de setembre de 2003 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda formulada per l'entitat "W. S.A." contra el M.I. Govern, en què demanava que es declarés l'existència de responsabilitat administrativa en la producció dels danys derivats de la inundació que va patir l'immoble situat a l'avinguda Copríncep Episcopal núm. 86 de la Vila d'Encamp, en data 3 de juliol de 2001, els quals considera l'agent que són conseqüència de les obres de reposició i millora del col·lector general d'aigües residuals del Valira d'Orient, a la zona del nucli urbà d'Encamp, que va dur a terme l'Administració demandada.

L'esmentada sentència conclou que no es pot imputar a la defenent una falta de servei, per acció o omissió, ja que no s'ha acreditat que l'obra estigués infra-dimensionada, ni que s'hagués executat de forma deficient. Tampoc aprecia una manca de conservació i manteniment de la infraestructura, atès que l'obra s'havia posat en funcionament en data recent i, en darrer terme, considera que no és imputable al Govern la manca de previsió del fet de què les conduccions d'aigües residuals recollissin igualment aigües de pluja, ja que això només es podia detectar en cas de fortes precipitacions.

2n.- La representació de la part agent va interposar recurs d'apel·lació contra l'expressada sentència en data 7 d'octubre de 2003, que va formalitzar davant d'aquesta Sala el 13 de novembre següent. En defensa de les seves pretensions, al·lega que l'obra va ser concebuda deficientment i que no es va dur a terme de manera adequada, ja que el Govern era coneixedor de l'existència d'embranchaments d'aigües pluvials, de manera que no es van prendre les previsions adequades per tal d'evitar els sobreiximents quan es produïssin forts aiguats.

3r.- La representació del Govern va impugnar el recurs, afirmant que el projecte d'obres era correcte, ja que no es coneixia el fet de què connectessin algunes conduccions d'aigües pluvials amb les de les residuals, cosa que d'altra banda era incorrecta, ja que les primeres han de discórrer per mitjà de tubs totalment separats del col·lector. Per tot això, conclou que efectivament no existeix responsabilitat administrativa de cap classe en la producció dels danys que es reclamen.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Segons ha quedat exposat, la qüestió litigiosa que es debat en aquest procés consisteix en determinar si l'Administració general ha incorregut en responsabilitat administrativa, com a conseqüència de la defectuosa concepció i realització de les obres de reposició i millora del col·lector general d'aigües residuals del Valira d'Orient, a la zona del nucli urbà d'Encamp, que van provocar que s'inundessin els soterranis de l'immoble situat a l'avinguda Copríncep Episcopal núm. 86, en ocasió d'unes fortes pluges que van tenir lloc en data 3 de juliol de 2001.

Tercer.- L'article 59.1 del Codi de l'Administració estableix que la falta de servei, ocasionada per la mala organització del servei, pel seu funcionament en condicions il·legals o tècnicament defectuoses, o per la manca de funcionament del servei en aquells supòsits en que estava obligat a fer-ho, constitueix una de les causes de responsabilitat administrativa, que obliga l'Administració responsable a reparar el perjudici causat.

Quart.- En el cas que ara s'examina, no es discuteix quin és el fet determinant dels danys produïts a l'immoble de referència, ja que ambdues parts es mostren conformes en considerar que van tenir lloc com a conseqüència de la sobrecàrrega que va patir el col·lector abans esmentat, en ocasió de l'aiguat produït el 3 de juliol de 2001, el qual va produir un sobreiximent i la consegüent entrada d'aigua al soterrani de l'edifici. Tampoc es discuteix que aquest fet va derivar de la connexió al col·lector d'algunes conduccions d'aigües pluvials, quan aquell s'havia dissenyat exclusivament per a la recollida d'aigües residuals.

En conseqüència, la qüestió que es debat queda reduïda a determinar si l'Administració demandada, per compte de la qual es va executar la construcció del col·lector, podia raonablement preveure que existien els embrancaments de les conduccions d'aigües pluvials, de manera que s'haguessin pogut adoptar les solucions adients per al cas de produir-se fortes pluges, com es va fer posteriorment amb la construcció d'un sobreixidor, o bé no era possible conèixer inicialment aquest fet, com considera la sentència apel·lada, de manera que no procediria l'exigència de responsabilitat a l'Administració.

El contingut dels documents incorporats a les actuacions condueix a la conclusió de què l'existència d'embranchaments de conduccions d'aigües de pluja i d'altres de residuals era molt més que una mera possibilitat, quan es va redactar el projecte d'obres del col·lector general. És la pròpia Administració defenent qui, en contestar la demanda

(foli 60 de les actuacions de primera instància), reconeix que succeeix en totes les parròquies aquest fet de la canalització d'aigües pluvials barrejada amb la d'aigües residuals. Però l'element més determinant per tal d'arribar a aquesta conclusió és la pròpia memòria del projecte de l'obra de reposició i millora del col·lector general, la qual afirma (al dors del foli 178) que “també cal, tenint en compte que les connexions dels col·lectors de la xarxa de sanejament del nucli al col·lector general han d'incloure prèviament la formació de pous sobreeixidors, ja que la xarxa és unitària i també recull aigües pluvials. D'aquesta manera és factible reduir el cabal que incidirà a l'estació depuradora”.

En conseqüència, resulta clar que estava perfectament prevista la barreja d'aigües de pluja i residuals, la qual cosa exigia la construcció de pous sobreeixidors pel cas de què es produïssin forts aiguats, cosa que no es va dur a terme abans de què les pluges que van tenir lloc el 3 de juliol de 2001 produïssin la sobrecàrrega del col·lector i la inundació de l'immoble. Per tot això, s'ha de declarar la concurrència d'una falta de servei que dóna lloc a l'existència de responsabilitat administrativa, d'acord amb el que disposa l'article 59.1 del Codi de l'Administració.

Cinquè.- Segons l'article 60 del mateix Codi, la indemnització ha de compensar el dany sofert per la víctima i no ha de produir un enriquiment d'aquesta. En aquest cas, s'ha d'estimar en els seus propis termes la pretensió de la part agent, ja que la quantia dels danys que s'han produït està suficientment acreditada mitjançant la documentació incorporada a les actuacions i, especialment, pel contingut de l'informe tècnic que acompanya la demanda.

Per tot això, procedeix estimar el present recurs d'apel·lació i estimar la demanda inicialment formulada per l'entitat agent, sense un especial pronunciament en matèria de costes processals.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula l'entitat “W. S.A.” contra la sentència dictada el 18 de setembre de 2003 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Estimar la demanda formulada per la recurrent contra el M.I. Govern i, en conseqüència, declarar el dret de la part agent a què l'Administració demandada li aboni la quantitat de 8.522'84 euros, més els interessos legals corresponents des del 22 de març de 2002.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació

d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.